

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 988/2014
15.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног В.М., због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Ик. 530/13 од 19.09.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Су IX-102/13 од 04.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., адв. И.Р., поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Ик. 530/13 од 19.09.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Су IX-102/13 од 04.10.2013. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду Ик. 530/13 од 19.09.2013. године одбијен је као неоснован предлог окривљеног В.М. од 12.06.2013. године да се казна затвора у трајању од 10 месеци на коју је осуђен пресудом тог суда К 24941/10 од 09.12.2011. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2893/12 од 26.03.2013. године изврши без напуштања просторија у којима осуђени станује у ...

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Су IX-102/13 од 04.10.2013. године, одбијена је жалба браниоца окривљеног В.М. и решење Основног суда у Новом Саду Ик 530/13 од 19.09.2013. године, потврђено.

Против наведених решења бранилац окривљеног В.М., адв. И.Р. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона и то одредбе члана 45. став 5. Кривичног законика, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијана решења тако што ће одредити да окривљени В.М. казну

затвора у трајању од десет месеци изврши без напуштања просторија у којима станује у ...

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер је нашао да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члана 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву уз примену члана 604. ЗКП у односу на првостепено решење, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М. указује да суд приликом одлучивања о захтеву осуђеног да одреди извршење казне затвора без напуштања просторија у којима осуђени станује уз примену мере електронског надзора или без његове примене није правилно применио одредбу члана 45. Кривичног законика, те тако у ширем смислу речи учинио повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Одредбом члана 45. став 5. КЗ прописано је да ако је учиниоцу кривичног дела изречена казна затвора до једне године, суд може истовремено одредити да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује уколико се с обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио може очекивати да ће се на тај начин остварити сврха кажњавања.

Наведеном законском одредбом је предвиђено да суд има овлашћење да учиниоцу кривичног дела коме је изречена казна затвора до једне године, одреди да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, а при том водећи рачуна и о техничким могућностима извршења казне, као и о другим околностима од значаја за њено извршење (члан 174е. Закона о извршењу кривичних санкција „Службени гласник РС“ број 85/05, 72/09 и 31/11).

Надаље, како наведена законска одредба прописује да „суд може“ одредити да ће осуђени изречену казну затвора до једне године издржавати у просторијама у којима станује, произилази да суд приликом одлучивања о примени одредбе члана 45. став 5. КЗ није у обавези да је примени, да је примена ове законске одредбе факултативног карактера, то јест суд у сваком конкретном случају оцењује чињенице испуњености услова за примену одредбе члана 45. став 5. КЗ, при чему нема значаја да ли су те околности већ цењене приликом одмеравања казне у смислу одредбе члана 54. став 1. КЗ, што се неосновано указује у захтеву браниоца.

Наиме, одредбом члана 3. Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 121 од 24.12.2012. године) измењене су

одредбе члана 45. став 5. и 6. КЗ, управо прописивањем већег броја околности за које суд цени да ли су од утицаја на остваривање сврхе кажњавања.

У конкретном случају првостепени и другостепени суд су нашли да нису испуњени услови за примену наведене законске одредбе и при том у побијаним решењима дали јасне и довољне разлоге, па стога на описан начин доношењем побијаних решења, правилно је примењена законска одредба члана 45. став 5. КЗ, те тако није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, како се то неосновано указује у поднетом захтеву браниоца окривљеног.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.